

rørende Maade med store Taarer i Øjnene bedt hende ikke at tænke ondt om hende. Det lille, værge-løse Menneske! Hun skulde blot vide, med hvilke Følelser hun havde hørt paa hendes Bekendelse! Man læste om Gildinger, der hentæredes af en Kærligheds-hunger, der aldrig kunde tilfredsstilles. Det var hen-des egen Skæbne. Den Selvhengivelsens blinde Drift, der skabte andre Kvinders Lykke eller Ulykke, den havde forlængst afblomstret hos hende, var gaaet i Frø som en stakkels gammeljomfru-lummer Nysger-ighed overfor Livets store Mysterium . . .

Hun rejste sig langsomt for at fuldende sin Afklæd-ning, og lidt efter laa hun i sin Seng.

Men trods det Pulver, hun forinden havde taget, kunde hun ikke sove. Indtrykkene fra Teaterfore-stillingen, fra Restavrationen og Hjemkørslen holdt hendes Nerver i en dirrende Uro. Det var især Karsten From, som hendes Tanker ikke vilde slippe. Hun kunde mærke, at hun bedømte ham lidt ander-ledes nu, siden hun havde hørt om den Angst, han gik i paa Grund af sin Mors uhyggelige Død. En saadan Angst kendte hun af egen Oplevelse. Og dengang havde rimeligvis ogsaa hun forarget mange, fordi hun maatte dræbe Tanken om sin Broders Selvmord med en unaturlig Livlighed . . .

Paa en Maade kunde hun godt have Lyst til det Besøg i hans Atelier. Hun satte ganske vist ingen